

Een vraag van deze tijd:

Wat heb ik er aan?

Men zegt, dat dit een vraag is, die overwegend leeft in de harten van de hedendaagse jeugd.

— Wat heb ik er aan, of ik hard werk? Straks sta ik toch zonder baan. — Dus: men werkt niet, men luiert en bederft eigen karakter grondig.

Men kan wel werk krijgen, doch als vrijwillig, of voor een loon, dat de steun niet te boven gaat. En men zegt weer: „Wat heb ik er aan, me in te spannen voor niets?” En alweer bederft men eigen karakter grondig.

Ik weet niet, of dit beeld juist is. Ik neem aan, dat het eenzijdig is. Ik kan gelukkig zeggen, dat ik jongeren ken, die blijk geven van een geheel andere mentaliteit. Ik vertrouw, dat de lezeressen van ons blad voor het meeren-deel, zo niet allen, tot deze laatste categorie behoren.

Toch zou ik ook haar willen opwekken, om met betrekking tot een bepaald bezit te vragen: „Wat heb ik er aan?” En dat niet om te onderzoeken, of dat bezit werkelijk waarde heeft — want dat heeft het zeker! Maar om zich af te vragen, of het werkelijk bezit is, dan wel, of we ons iets toe-eigenen, wat niet van ons is. Wat misschien behoort aan onze ouders, aan onze broers of zusters, aan onze vriendinnen, en waarvan we dan denken: o, natuurlijk behoort het ook aan mij.

Met dit bezit bedoel ik het geloof, dat wij belijden. Is dat echt van ons? Of — is het maar een aangeleerd lesje, een meedoen en meepraten met anderen, zonder dat wij er zelf iets aan hebben?

Het pas-verschenen boek „Gebondenen” leert ons, dat er bestaat een twijfel aan de echtheid van ons geloof, die verlamt. Die ons in het donker laat en ons verhindert, ons in het leven als echte christenen te openbaren. Die twijfel mogen we niet toelaten in ons leven. Van alle twijfel geldt het, dat de twijfelaar een baar der zee gelijk is.

Maar voor hen, die opgegroeid zijn in een godsdienstig gezin, en die geen behoefte

gevoelen zich te verzetten tegen de daar geldende tradities, is er een ander gevaar. Of beter: zijn er twee gevaren. We kunnen, zonder het zelf te beseffen, leven uit kracht van het geloof van onze ouders, onze omgeving. Wij werden zo beschut groot gebracht, dat we andere opvattingen al veroordelen, zonder ze goed te kennen. En als we dan later zien, dat dit alles toch wel een beetje anders was, dan we dachten; wel een beetje dieper ging ook; of als de beproevingen komen en we geleid worden op wegen, waarvan we zelf menen, dat God Zijn gehoorzame kinderen zulk een verdriet moest besparen — dan bezwijkt een geloof, dat geen geloof was, omdat het geen bezit was.

Maar het kan ook zijn, dat ons hart wel echt naar God uitgaat, dat we als 't ware in de diepte van ons leven wel echt rusten in Hem, maar dat hiervan te weinig aan de oppervlakte komt. Ons leven gelijkt in alles precies op het leven van kennissen, die niet „aan godsdienst doen”, zoals ze dat uitdrukken. Wij reageren precies als zij op allerlei, wat ons wedervaart. Alleen maar: bij ons komt er nog iets bij. Wij weten, dat dit, wat ons in 't gewone leven interesseert en bezig houdt, niet alles is.

De wereld heeft weinig aan zulke christenen. En de wereld heeft gelijk met te vragen naar een christendom, waar je wat aan hebt. Naar een geloof, dat de bezitter beter en deemoe-diger maakt; sterker en afhankelijker, moediger en méér bevreesd voor alles, wat de ziel zou kunnen schaden.

De wereld doet daarmee precies hetzelfde als wat Jacobus reeds deed, toen hij vroeg: „Toon mij uw geloof uit uw werken.”

En wijzelf, als wij in de stille Gods Woord lezen en tot God bidden (we lezen en bidden toch wel voor onszelf?) zouden we niet goed doen, met onszelf af te vragen: „Wat heb ik aan mijn geloof?” Om zeker te zijn dat, wat wij als bezit beschouwen, ook werkelijk bezit is.

J. M. W.—W.